विषादमुपगतो ऽनेन सुहृदा त्वत्सकाशमानीतः। तदेतन्मे वैराग्यकारणं। मन्थरक आह। भद्र भवति सुहृदयमसन्दिग्धं यः क्षुत्क्षामो ऽपि शत्रुभूतं त्वां भक्षस्थाने स्थितमप्येवं स्वपृष्ठमारोप्यात्रनीतवान्। न मार्गे ऽपि भक्षितवान्। उक्तं च।

विकारं याति नो चित्तं वित्ते यस्य कदाचन। ५
मित्रं स्यात् सर्वकाले च कारयेन्मित्रमुत्तमं ॥११८॥
विद्वद्भिः सुहृदामत्र चिह्नैरेतैर्विसंशयं।
परीक्षाकारणं प्रोक्तं होमाग्निरिव भूतले ॥११९॥
आपत्काले तु सम्प्राप्ते यन्मित्रं मित्रमेव तत्।
वृद्धिकाले तु सम्प्राप्ते दुर्जनो ऽपि सुहृद्भवेत् ॥१२०॥ १०

तन्मयाद्यास्य मित्रविषये विश्वासः समुत्पन्नः। यतो नीतिविरुद्धेयं मैत्री विहिता वायसेन सह सलिलस्थलचराणां। अथवा साधिदमुच्यते।

न मित्रं कस्यचित् को ऽपि नितान्तं न च वैरकृत्।
दृश्यते मित्रविध्वस्तात् कार्यद्वैरी परीक्षितः ॥१२१॥

तत् स्वागतं भवतु ते। स्वगृहवदास्यतामत्र सरोपान्ते। यच्च वित्तनाशो विदेशवासश्च ते सञ्जातः। तदत्रविषये सन्तापो न कार्यः। उक्तं च। १५

अभ्रच्छाया खलप्रीतिः सिद्धमन्नं च योषितः।
किञ्चित् कालोपभोग्यानि यौवनानि धनानि च ॥१२२॥

अत एव विवेकिनो जितात्मानो धनस्पृहा न कुर्वन्ति। उक्तं च।

सुसञ्चितैर्जीवितवत् सुरक्षितैर्निजे ऽपि देहे न वियोजितैः क्वचित्। २०
पुंसो ऽवसानं व्रजतो ऽपि निष्ठुरैरिष्टैर्धनैः पञ्चपदी न मुच्यते ॥

अन्यच्च। यथामिषं जले मत्स्यैर्भक्ष्यते श्वापदैर्भुवि।
आकाशे पक्षिभिश्चैव तथा सर्वत्र वित्तवान् ॥१२४॥

तथा च। निर्दोषमपि वित्ताढ्यं दोषैर्योजयते नृपः।
निर्धनः प्राप्तदोषो ऽपि सर्वत्र निरुपद्रवः ॥१२५॥ २५